

1 KORINTERNE

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

KAPITEL 1

Paulus, Jesu Kristi kaldede Apostel ved Guds Villie, og Broderen Sosthenes

² til Guds Menighed, som er i Korinth, helligede i Kristus Jesus, hellige ifølge Kald tillige med alle dem, der på ethvert Sted påkalde vor Herres Jesu Kristi, deres og vor Herres Navn:

³ Nåde være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus!

⁴ Jeg takker min Gud altid for eder, for den Guds Nåde, som blev givet eder i Kristus Jesus,

⁵ at I ved ham ere blevne rige i alt, i al Tale og al Kundskab,

⁶ ligesom Vidnesbyrdet om Kristus er blevet stadfæstet hos eder,

⁷ så at I ikke stå tilbage i nogen Nådegave, idet I forvente vor Herres Jesu Kristi Åbenbarelse,

⁸ han, som også skal stadfæste eder indtil Enden som ustraffelige på vor Herres Jesu Kristi Dag,

⁹ Trofast er Gud, ved hvem I bleve kaldede til Samfund med hans Søn, Jesus Kristus, vor Herre.

¹⁰ Men jeg formaner eder, Brødre! ved vor Herres Jesu Kristi Navn, at I alle skulle føre samme Tale, og at der ikke må findes Splittelser iblandt eder, men at I skulle være forenede i det samme Sind og i den samme Mening.

¹¹ Thi det er blevet mig fortalt om eder, mine Brødre! af Bloes Husfolk, at der er Splidagtighed iblandt eder.

¹² Jeg mener dette, at enhver af eder siger: Jeg hører Paulus til, og jeg Apollos, og jeg Kefas, og jeg Kristus.

¹³ Er Kristus delt? mon Paulus blev korsfæstet for eder? eller bleve I døbte til Paulus's Navn?

¹⁴ Jeg takker Gud for, at jeg ikke døbte nogen af eder, uden Krispus og Kajus,

¹⁵ for at ikke nogen skal sige, at I bleve døbte til mit Navn.

¹⁶ Dog, jeg døbte også Stefanus's Hus; ellers ved jeg ikke, om jeg døbte nogen anden.

¹⁷ Thi Kristus sendte mig ikke for at døbe, men for at forkynde Evangeliet, ikke med vise Ord, for at Kristi Kors ikke skulde tabe sin Kraft.

¹⁸ Thi Korsets Ord er vel for dem, som fortages, en Dårskab, men for dem, som frelses, for os er det en Guds Kraft.

¹⁹ Thi der er skrevet: "Jeg vil lægge de vises Visdom øde, og de forstandiges Forstand vil jeg gøre til intet."

- ²⁰ Hvor er der en viis? hvor er der en skriftklog? hvor er der en Ordkæmper al denne verden? har Gud ikke gjort Verdens Visdom til Dårskab?
- ²¹ Thi efterdi Verden ved sin Visdom ikke erkendte Gud i hans Visdom, behagede det Gud ved Prædikenens Dårskab at frelse dem, som tro,
- ²² eftersom både Jøder kræve Tegn, og Grækere søge Visdom,
- ²³ vi derimod prædike Kristus som korsfæstet, for Jøder en Forargelse og for Hedninger en Dårskab,
- ²⁴ men for selve de kaldede både Jøder og Grækere, Kristus som Guds Kraft og Guds Visdom.
- ²⁵ Thi Guds Dårskab er visere end Menneskene, og Guds Svaghed er stærkere end Menneskene.
- ²⁶ Thi ser, Brødre! på eders Kaldelse, at I ere ikke mange vise efter Kødets, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme;
- ²⁷ men det, som var Dårskab for Verden udvalgte Gud for at beskæmme de vise, og det, som var svagt for Verden, udvalgte Gud for at beskæmme det stærke;
- ²⁸ og det for Verden uædle og det ringeagtede, det, som intet var, udvalgte Gud for at gøre det, som var noget, til intet,
- ²⁹ for at intet Kød skal rose sig for Gud.
- ³⁰ Men ud af ham ere I i Kristus Jesus, som blev os Visdom fra Gud, både Retfærdighed og Helliggørelse og Forløsning;
- ³¹ for at, som der er skrevet: "Den, som roser sig, rose sig af Herren!"

KAPITEL 2

- O**g jeg, Brødre! da jeg kom til eder, kom jeg ikke og forkyndte eder Gud Vidnesbyrd med Stormægtighed i Tale eller i Visdom;
- ² thi jeg agtede ikke at vide noget iblandt eder uden Jesus Kristus og ham korsfæstet;
- ³ og jeg færdedes hos eder i Svaghed og i Frygt og megen Bæven,
- ⁴ og min Tale og min Prædiken var ikke med Vidsoms overtalende Ord, men med Ånds og Krafts Bevisning,
- ⁵ for at eders Tro ikke skulde bero på Menneskers Visdom, men på Guds Kraft.
- ⁶ Dog, Visdom tale vi iblandt de fuldkomne, men en Visdom, der ikke stammer fra denne Verden, ikke heller fra denne Verdens Herskere, som blive til intet;
- ⁷ men vi tale Visdom fra Gud, den hemmelige, den, som var skjult, som Gud før Verdens Begyndelse forudbestemte til vor Herlighed,
- ⁸ hvilken ingen af denne Verdens Herskere har erkendt; thi; havde de erkendt den, havde de ikke korsfæstet Herlighedens Herre;
- ⁹ men, som der er skrevet: "Hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som elske ham."
- ¹⁰ Men os åbenbarede Gud det ved Ånden; thi Ånden ransager alle Ting, også Guds Dybder.
- ¹¹ Thi hvilket Menneske ved, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Ånd, som er i ham? Således har heller ingen erkendt, hvad der er i Gud, uden Guds Ånd.
- ¹² Men vi have ikke fået Verdens Ånd, men Ånden fra Gud, for at vi kunne vide, hvad der er os skænket af Gud;

- ¹³ og dette tale vi også, ikke med Ord, lærte af menneskelig Visdom, men med Ord, lærte af Ånden, idet vi tolke åndelige Ting med åndelige Ord.
- ¹⁴ Men det sjælelige Menneske tager ikke imod de Ting, som høre Guds Ånd til; thi de ere ham en Dårskab, og han kan ikke erkende dem, thi de bedømmes åndeligt.
- ¹⁵ Men den åndelige bedømmer alle Ting, selv derimod bedømmes han af ingen.
- ¹⁶ Thi hvem har kendt Herrens Sind, så han skulde kunne undervise ham? Men vi have Kristi Sind.

KAPITEL 3

- O**g jeg, Brødre! kunde ikke tale til eder som til åndelige, men som til kødelige, som til spæde Børn i Kristus.
- ² Mælk gav jeg eder at drikke, ikke fast Føde; thi I kunde endnu ikke tåle det, ja, I kunne det ikke engang nu;
- ³ thi endnu ere I kødelige. Når der nemlig er Nid og Splid iblandt eder, ere I da ikke kødelige og vandre på Menneskers Vis?
- ⁴ Thi når en siger: "Jeg hører Paulus til," og en anden: "Jeg hører Apollos til," ere I så ikke "Mennesker"?
- ⁵ Hvad er da Apollos? og hvad er Paulus? Tjenere, ved hvilke I bleve troende og det, efter som Herren gav enhver.
- ⁶ Jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav Vækst.
- ⁷ Så er da hverken den noget, som planter, ikke heller den, som vander, men Gud, som giver Vækst.
- ⁸ Den, som planter, og den, som vander, ere eet; men hver skal få sin egen Løn efter sit eget Arbejde.
- ⁹ Thi Guds Medarbejdere ere vi; Guds Ager, Guds Bygning ere I.
- ¹⁰ Efter den Guds Nåde, som blev given mig, har jeg som en viis Bygmester lagt Grundvold, men en anden bygger derpå. Men enhver se til, hvorledes han bygger derpå!
- ¹¹ thi anden Grundvold kan ingen lægge end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus.
- ¹² Men dersom nogen på Grundvolden bygger med Guld, Sølv, kostbare Sten, Træ, Hø, Strå,
- ¹³ da skal enhvers Arbejde blive åbenbaret; thi Dagen skal gøre det klart, efterdi den åbenbares med Ild, og hvordan enhvers Arbejde er, det skal Ilden prøve.
- ¹⁴ Dersom det Arbejde, som en har bygget derpå, består, da skal han få Løn;
- ¹⁵ dersom ens Arbejde bliver opbrændt, da skal han gå Glip af den; men selv skal han blive frelst, dog som igennem Ild.
- ¹⁶ Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Ånd bor i eder?
- ¹⁷ Dersom nogen fordærver Guds Tempel, skal Gud fordærve ham; thi Guds Tempel er helligt, og det ere jo I.
- ¹⁸ Ingen bedrage sig selv! Dersom nogen tykkes at være viis iblandt eder i denne Verden, han vorde en Dære, for at han kan vorde viis.
- ¹⁹ Thi denne Verdens Visdom er Dårskab for Gud; thi der er skrevet: "Han er den, som griber de vise i deres Træskhed;"
- ²⁰ og atter: "Herren kender de vises Tanker, at de ere forfængelige."
- ²¹ Derfor rose ingen sig af Mennesker! Alle Ting ere jo eders,

²² være sig Paulus eller Apollos eller Kefas eller Verden eller Liv eller Død eller det nærværende eller det tilkommende: alle Ting ere eders;

²³ men I ere Kristi, og Kristus er Guds.

KAPITEL 4

Således agte man os; som Kristi Tjenere og Husholdere over Guds Hemmeligheder!

² I øvrigt kræves her af Husholdere, at man må findes tro,

³ Men mig er det såre lidet at bedømmes af eder eller af en menneskelig Ret; ja, jeg bedømmer end ikke mig selv.

⁴ Thi vel ved jeg intet med mig selv, dog er jeg ikke dermed retfærdiggjort; men den, som bedømmer mig, er Herren.

⁵ Derfor dømmer ikke noget før Tiden, førend Herren kommer, som både skal bringe for lyset det, som er skjult i Mørket, og åbenbare Hjerternes Råd; og da skal enhver få sin Ros fra Gud.

⁶ Men dette, Brødre! har jeg anvendt på mig selv og Apollos for eders Skyld, for at I på os kunne lære dette "ikke ud over, hvad der står skrevet", for at ikke nogen af eder for eens Skyld skal opblæse sig mod en anden.

⁷ Thi hvem giver dig Fortrin? og hvad har du, som du ikke har fået givet? men når du virkelig har fået det, hvorfor roser du dig da, som om du ikke havde fået det?

⁸ I ere allerede mættede, I ere allerede blevne rige, I ere blevne Konger uden os, ja, gid I dog vare blevne Konger, for at også vi kunde være Konger med eder!

⁹ Thi mig synes, at Gud har fremstillet os Apostle som de ringeste, ligesom dødsdømte; thi et Skuespilere vi blevne for Verden, både for Engle og Mennesker.

¹⁰ Vi ere Dårer for Kristi Skyld, men I ere kloge i Kristus; vi svage, men I stærke; I hædrede, men vi vanærede.

¹¹ Indtil denne Time lide vi både Hunger og Tørst og Nøgenhed og få Næveslag og have intet blivende Sted

¹² og arbejde møjsommeligt med vore egne Hænder. Udskælder man os, velsigne vi; forfølger man os, finde vi os deri;

¹³ spotter man os, give vi gode Ord; som Verdens Fejeskarn ere vi blevne, et Udskud for alle indtil nu.

¹⁴ Ikke for at beskæmme eder skriver jeg dette; men jeg påminder eder som mine elskede Børn.

¹⁵ Thi om I end have ti Tusinde Opdragere i Kristus, have I dog ikke mange Fædre; thi jeg har i Kristus Jesus avlet eder ved Evangeliet.

¹⁶ Jeg formaner eder altså, vorder mine Efterfølgere!

¹⁷ Derfor har jeg sendt Timotheus til eder, som er mit elskede og trofaste Barn i Herren, og han skal minde eder om mine Veje i Kristus, således som jeg lærer alle Vegne i enhver Menighed.

¹⁸ Men nogle ere blevne opblæste, i den Tanke, at jeg ikke kommer til eder;

¹⁹ men jeg skal snart komme til eder, om Herren vil, og gøre mig bekendt, ikke med de opblæstes Ord, men med deres Kraft.

²⁰ Thi Guds Rige består ikke i Ord, men i Kraft.

²¹ Hvad ville I? Skal jeg komme til eder med Ris eller med Kærlighed og Sagtmodigheds Ånd?

KAPITEL 5

I det hele taget høres der om Utugt iblandt eder, og det sådan Utugt, som end ikke findes iblandt Hedningerne, at en lever med sin Faders Hustru.

² Og I ere opblæste og bleve ikke snarere bedrøvede, for at den, som har gjort denne Gerning, måtte udstødes af eders Midte!

³ Thi jeg for min Del, fraværende med Legemet, men nærværende med Ånden, har allerede, som om jeg var nærværende, fældet den Dom over ham, som på sådan, Vis har bedrevet dette,

⁴ at, når i vor Herres Jesu Navn I og min Ånd ere forsamlede, så med vor Herres Jesu Kraft

⁵ at overgive den pågældende til Satan til Kødets Undergang, for af Ånden kan frelses på den Herres Jesu dag.

⁶ Det er ikke noget smukt, I rose eder af! Vide I ikke, at en liden Surdejg syrer hele Dejgen?

⁷ Udrenser den gamle Surdejg, for at I kunne være en ny Dejg, ligesom I jo ere usyrede; thi også vort Påskelam er slagtet, nemlig Kristus.

⁸ Derfor, lader os holde Højtid, ikke med gammel Surdejg, ej heller med Sletheds og Ondskabs Surdejg, men med Renheds og Sandheds usyrede Brød.

⁹ Jeg skrev eder til i mit Brev, at I ikke skulle have Samkvem med utugtige,

¹⁰ ikke i al Almindelighed denne Verdens utugtige eller havesyge og Røvere eller Afgudsdyrkere; ellers måtte I jo gå ud af Verden.

¹¹ Men nu skrev jeg til eder, at I ikke skulle have Samkvem, om nogen, der har Navn af Broder, er en utugtig eller en havesyg eller en Afgudsdyrker eller en Skændegæst eller en Dranker eller en Røver, ja, end ikke spise sammen med en sådan.

¹² Thi hvad kommer det mig ved at dømme dem, som ere udenfor? Dømme I ikke dem, som ere indenfor?

¹³ Men dem udenfor skal Gud dømme. Bortskaffer den onde fra eder selv!

KAPITEL 6

Kan nogen af eder, når han har Sag med en anden, føre det over sit Sind at søge Dom hos de uretfærdige, og ikke hos de hellige?

² Eller vide I ikke, at de hellige skulle dømme Verden? og når Verden dømmes ved eder, ere I da uværdige til at sidde til Doms i de ringeste Sager?

³ Vide I ikke, at vi skulle dømme Engle? end sige da i timelige Ting!

⁴ Når I da have Sager om timelige Ting, sætte I da dem til Dommere, som ere agtede for intet i Menigheden?

⁵ Til Skam for eder siger jeg det: Er der da slet ingen viis iblandt eder, som kan dømme sine Brødre imellem?

⁶ Men Broder fører Sag imod Broder, og det for vantro!

- ⁷ Overhovedet er jo allerede det en Fejl hos eder, at I have Retssager med hverandre. Hvorfor lide I ikke hellere Uret? hvorfor lade I eder ikke hellere plyndre?
- ⁸ Men I gøre Uret og plyndre, og det Brødre!
- ⁹ Eller vide I ikke, at uretfærdige skulle ikke arve Guds Rige? Farer ikke vild! Hverken utugtige eller Afgudsdyrkere eller Horkarle eller de som lade sig bruge til unaturlig Utugt, eller de, som øve den,
- ¹⁰ eller Tyve eller havesyge eller Drankere, ingen Skændegæster, ingen Røvere skulle arve Guds Rige.
- ¹¹ Og sådanne vare I for en Del; men I lode eder aftvætte, ja, I bleve helligede, ja, I bleve retfærdiggjorte ved den Herres Jesu Navn og ved vor Guds Ånd.
- ¹² Alt er mig tilladt, men ikke alt er gavnligt; alt er mig tilladt, men jeg skal ikke lade mig beherske af noget.
- ¹³ Maden er for Bugen og Bugen for Maden; men Gud skal tilintetgøre både denne og hin. Legemet derimod er ikke for Utugt, men for Herren, og Herren for Legemet;
- ¹⁴ og Gud har både oprejst Herren og skal oprejse os ved sin Kraft.
- ¹⁵ Vide I ikke, at eders Legemer ere Kristi Lemmer? Skal jeg da tage Kristi Lemmer og gøre Skøgelemmer deraf? Det være langt fra!
- ¹⁶ Eller vide I ikke, at den, som holder sig til Skøgen, er eet Legeme med hende?"Thi de to," hedder det,"skulle blive til eet Kød."
- ¹⁷ Men den, som holder sig til Herren, er een Ånd med ham.
- ¹⁸ Flyr Utugt! Enhver Synd, som et Menneske ellers gør, er uden for Legemet; men den, som bedriver Utugt, synder imod sit eget Legeme.
- ¹⁹ Eller vide I ikke, at eders Legeme er et Tempel for den Helligånd, som er i eder, hvilken I have fra Gud, og at I ikke ere eders egne?
- ²⁰ Thi I bleve købte dyrt; ærer derfor Gud i eders Legeme!

KAPITEL 7

- M**en hvad det angår, hvorom I skreve til mig, da er det godt for en Mand ikke at røre en Kvinde;
- ² men for Utugts Skyld have hver Mand sin egen Hustru, og hver Kvinde have sin egen Mand.
- ³ Manden yde Hustruen sin Skyldighed; ligeledes også Hustruen Manden.
- ⁴ Hustruen råder ikke over sit eget Legeme, men Manden; ligeså råder heller ikke Manden over sit eget Legeme, men Hustruen.
- ⁵ Unddrager eder ikke hinanden, uden måske med fælles Samtykke, til en Tid, for at I kunne have Ro til Bønnen, og for så atter at være sammen, for at Satan ikke skal friste eder, fordi I ikke formå at være afholdende.
- ⁶ Men dette siger jeg som en Indrømmelse, ikke som en Befaling.
- ⁷ Jeg ønsker dog, at alle Mennesker måtte være, som jeg selv er; men hver har sin egen Nåde gave fra Gud, den ene så, den anden så.
- ⁸ Til de ugifte og til Enkerne siger jeg, at det er godt for dem, om de forblive som jeg.
- ⁹ Men kunne de ikke være afholdende, da lad dem gifte sig; thi det er bedre at gifte sig end at lide Brynde.
- ¹⁰ Men de gifte byder ikke jeg, men Herren, at en Hustru ikke skal skille sig fra sin Mand;

- ¹¹ (men om hun virkeligt skiller sig fra ham, da forblive hun ugift eller forlige sig med Manden;) og at en Mand ikke skal forlade sin Hustru.
- ¹² Men til de andre siger jeg, ikke Herren: Dersom nogen Broder har en vantro Hustru, og denne samtykker i at bo hos ham, så forlade han hende ikke!
- ¹³ Og dersom en Hustru har en vantro Mand, og denne samtykker i at bo hos hende, så forlade hun ikke Manden!
- ¹⁴ Thi den vantro Mand er helliget ved Hustruen, og den vantro Hustru er helliget ved Manden; ellers vare jo eders Børn urene, men nu ere de hellige.
- ¹⁵ Men skiller den vantro sig, så lad ham skille sig; ingen Broder eller Søster er træl bunden i sådanne Tilfælde; men Gud har kaldet os til Fred.
- ¹⁶ Thi hvad ved du, Hustru! om du kan frelse din Mand? eller hvad ved du, Mand! om du kan frelse din Hustru?
- ¹⁷ Kun vandre enhver således, som Herren har tildelt ham, som Gud har kaldet ham; og således forordner jeg i alle Menighederne.
- ¹⁸ Blev nogen kaldet som omskåren, han lade ikke Forhud drage over; er nogen kaldet som uomskåren, han lade sig ikke omskære!
- ¹⁹ Omskærelse har intet at sige, og Forhud har intet at sige, men det at holde Guds Bud.
- ²⁰ Hver blive i den Stand, hvori han blev kaldet!
- ²¹ Blev du kaldet som Træl, da lad det ikke bekymre dig, men om du også kan blive fri, da gør hellere Brug deraf!
- ²² Thi den, der er kaldet i Herren som Træl, er Herrens frigivne; ligeså er den, der er kaldet som fri, Kristi Træl.
- ²³ Dyrt bleve I købte, vorde ikke Menneskers Trælle!
- ²⁴ I den Stand, hvori enhver blev kaldet, Brødre, deri blive han for Gud!
- ²⁵ Men om Jomfruerne har jeg ikke nogen Befaling fra Herren, men giver min Mening til Hende som den, hvem Herren barmhjertigt har forundt at være troværdig.
- ²⁶ Jeg mener altså dette, at det på Grund af den forhåndenværende Nød er godt for et Menneske at være således, som han er.
- ²⁷ Er du bunden til en Kvinde, da søg ikke at blive løst; er du ikke bunden, da søg ikke en Hustru!
- ²⁸ Men om du også gifter dig, synder du ikke; og om en Jomfru gifter sig, synder hun ikke; dog ville sådanne få Trængsel i Kødet. Men jeg skåner eder.
- ²⁹ Men dette siger jeg eder, Brødre! at Tiden er kort, for at herefter både de, der have Hustruer, skulle være, som om de ingen have,
- ³⁰ og de, der græde, som om de ikke græde, og de, der glæde sig, som om de ikke glæde sig, og de, der købe, som om de ikke besidde,
- ³¹ og de, der bruge denne Verden, som om de ikke gøre Brug af den; thi denne Verdens Skikkelse forgår.
- ³² Men jeg ønsker, at I må være uden Bekymring. Den ugifte er bekymret for de Ting, som høre Herren til, hvorledes han kan behage Herren;
- ³³ men den gifte er bekymret for de Ting, som høre Verden til, hvorledes han kan behage Hustruen.
- ³⁴ Og der er også Forskel imellem Hustruen og Jomfruen. Den ugifte er bekymret for de Ting, som høre Herren til, for at hun kan være hellig både på Legeme og Ånd; men den gifte er bekymret for det, som hører Verden til, hvorledes hun kan behage Manden.
- ³⁵ Men dette siger jeg til eders eget Gavn, ikke for at kaste en Snare om eder, men for at

bevare Sømmelighed og en urokkelig Vedhængen ved Herren.

³⁶ Men dersom nogen mener at volde sin ugifte Datter Skam, om hun sidder over Tiden, og det må så være, han gøre, hvad han vil, han synder ikke; lad dem gifte sig!

³⁷ Men den, som står fast i sit Hjerte og ikke er tvungen, men har Rådighed over sin Villie og har besluttet dette i sit Hjerte at holde sin Datter ugift, han gør vel.

³⁸ Altså, både den, som bortgifter sin Datter, gør vel, og den, som ikke bortgifter hende, gør bedre.

³⁹ En Hustru er bunden, så længe hendes Mand lever; men dersom Manden sover hen, er hun fri til at gifte sig med hvem hun vil, kun at det sker i Herren.

⁴⁰ Men lykkeligere er hun, om hun forbliver således, som hun er, efter min Mening; men også jeg mener at have Guds Ånd.

KAPITEL 8

Men hvad Kødet fra Afgudsofrene angår, da vide vi, fordi vi alle have Kundskab (Kundskaben opblæser, men Kærligheden opbygger.

² Dersom nogen tykkes at kende noget, han kender endnu ikke således, som man bør kende.

³ Men dersom nogen elsker Gud, han er kendt af ham.)

⁴ Hvad altså Spisningen af Offerkødet angår, da vide vi, at der er ingen, Afgud i Verden, og at der ingen Gud er uden een.

⁵ Thi om der end er såkaldte Guder, være sig i Himmelen eller på Jorden, som der jo er mange Guder og mange Herrer,

⁶ så er der for os dog kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og vi til ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem alle Ting ere, og vi ved ham.

⁷ Dog ikke alle have den Kundskab. Men der er nogle, som ifølge deres hidtidige Afgudsvane spise det som Afgudsofferkød, og deres Samvittighed, som er skrøbelig, besmittes.

⁸ Men Mad skal ikke bestemme vor Stilling over for Gud; hverken have vi Fortrin, om vi spise, eller stå tilbage, om vi ikke spise.

⁹ Men ser, til, at ikke denne eders Frihed skal blive til Anstød for de skrøbelige!

¹⁰ Thi dersom nogen ser dig, som har Kundskab, sidde til Bords i et Afgudshus, vil så ikke Samvittigheden hos den, som er skrøbelig, blive opbygget til at spise Afgudsofferkødet?

¹¹ Den skrøbelige går jo til Grunde ved din Kundskab, Broderen, for hvis Skyld Kristus er død.

¹² Men når I således Synde imod Brødrene og såre deres skrøbelige Samvittighed, Synde I imod Kristus.

¹³ Derfor, om Mad forarger min Broder, vil jeg aldrig i Evighed spise Kød, for at jeg ikke skal forarge min Broder.

KAPITEL 9

Er jeg ikke fri? er jeg ikke Apostel? har jeg ikke set Jesus, vor Herre? er I ikke min Gerning i Herren?

² Er jeg ikke Apostel for andre, så er jeg det dog i det mindste for eder; thi Seglet på min Apostelgerning ere I i Herren.

- ³ Dette er mit Forsvar imod dem, som bedømme mig.
- ⁴ Have vi ikke Ret til at spise og drikke?
- ⁵ Have vi ikke Ret til at føre en Søster med om som Hustru, som også de andre Apostle og Herrens Brødre og Kefas?
- ⁶ Eller have alene jeg og Barnabas ingen Ret til at lade være at arbejde?
- ⁷ Hvem tjener vel nogen Sinde i Krig på egen Sold? Hvem planter en Vingård og spiser ikke dens Frugt? Eller hvem vogter en Hjord og nyder ikke af Hjordens Mælk?
- ⁸ Taler jeg vel dette blot efter menneskelig Vis, eller siger ikke også Loven dette?
- ⁹ Thi i Mose Lov er der skrevet: "Du må ikke binde Munden til på en Okse, som tærsker." Er det Okserne, Gud bekymrer sig om,
- ¹⁰ eller siger han det ikke i hvert Tilfælde for vor Skyld? For vor Skyld blev det jo skrevet, fordi den, som pløjer, bør pløje i Håb, og den, som tærsker, bør gøre det i Håb om at få sin Del.
- ¹¹ Når vi have sået eder de åndelige Ting, er det da noget stort, om vi høste eders timelige?
- ¹² Dersom andre nyde sådan Ret over eder, kunde da vi ikke snarere? Dog have vi ikke brugt denne Ret; men vi tåle alt, for at vi ikke skulle lægge noget i Vejen for Kristi Evangelium.
- ¹³ Vide I ikke, at de, som udføre de hellige Tjenester, få deres Føde fra Helligdommen, de, som tjene ved Alteret, dele med Alteret?
- ¹⁴ Således har også Herren forordnet for dem, som forkynde Evangeliet, at de skulle leve af Evangeliet.
- ¹⁵ Jeg derimod har ikke gjort Brug af noget af dette. Jeg skriver dog ikke dette, for at det skal ske således med mig; thi jeg vil hellere dø, end at nogen skulde gøre min Ros til intet.
- ¹⁶ Thi om jeg forkynder Evangeliet, har jeg ikke noget at rose mig af; der påligger mig nemlig en Nødvendighed, thi ve mig, om jeg ikke forkynder det!
- ¹⁷ Gør jeg nemlig dette af fri Villie, så får jeg Løn; men har jeg imod min Villie fået en Husholdning betroet,
- ¹⁸ hvad er da min Løn? For at jeg, når jeg forkynder Evangeliet, skal fremsætte det for intet, så at jeg ikke gør Brug af min Ret i Evangeliet.
- ¹⁹ Thi skønt jeg er fri over for alle, har jeg dog gjort mig selv til Tjener for alle, for at jeg kunde vinde des flere.
- ²⁰ Og jeg er bleven Jøderne som en Jøde, for at jeg kunde vinde Jøder; dem under Loven som en under Loven, skønt jeg ikke selv er under Loven, for at jeg kunde vinde dem, som ere under Loven;
- ²¹ dem uden for Loven som en uden for Loven, skønt jeg ikke er uden Lov for God, men under Kristi Lov, for at jeg kunde vinde dem, som ere uden for Loven.
- ²² Jeg er bleven skrøbelig for de skrøbelige, for at jeg kunde vinde de skrøbelige; jeg er bleven alt for alle, for at jeg i ethvert Fald kunde frelse nogle.
- ²³ Men alt gør jeg for Evangeliets Skyld, for at jeg kan blive meddelagtig deri.
- ²⁴ Vide I ikke, at de, som løbe på Banen, løbe vel alle, men ikkun een får Prisen? Således skulle I løbe, for at I kunne vinde den.
- ²⁵ Enhver, som deltager i Kamplegene, er afholdende i alt; hine nu vel for at få en forkrænkelig Krans, men vi en uforkrænkelig.

- ²⁶ Jeg løber derfor ikke som på det uvisse jeg fægter som en, der ikke slår i Luften;
²⁷ men jeg bekæmper mit Legeme og holder det i Trældom, for at ikke jeg, som har prædiket for andre, selv skal blive forkastet.

KAPITEL 10

- T**hi jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende om, at vore Fædre vare alle under Skyen og gik alle igennem Havet
² og bleve alle døbt til Moses i Skyen og i Havet
³ og spiste alle den samme åndelige Mad
⁴ og drak alle den samme åndelige Drik; thi de drak af en åndelig Klippe, som fulgte med; men Klippen var Kristus.
⁵ Alligevel fandt Gud ikke Behag i de fleste af dem; thi de bleve slagne ned i Ørkenen.
⁶ Men disse Ting skete som Forbilleder for os, for at vi ikke skulle begære, hvad ondt er, således som hine begærede.
⁷ Bliver ej heller Afgudsdyrkere som nogle af dem, ligesom der er skrevet: "Folket satte sig ned at spise og drikke, og de stode op at lege."
⁸ Lader os ej heller bedrive Utugt, som nogle af dem bedreve Utugt, og der faldt på een Dag tre og tyve Tusinde.
⁹ Lader os ej heller friste Herren, som nogle af dem fristede ham og bleve ødelagte af Slinger.
¹⁰ Knurrer ej heller, som nogle af dem knurrede og bleve ødelagte af Ødelæggeren.
¹¹ Men dette skete dem forbilledligt, men det blev skrevet til Advarsel for os, til hvem Tidernes Ende er kommen.
¹² Derfor den, som tykkes at stå, se til, at han ikke falder!
¹³ Der er ikke kommet andre end menneskelige Fristelser over eder, og trofast er Gud, som ikke vil tillade, at I fristes over Evne, men som sammen med Fristelsen vil skabe også Udgangen af den, for at I må kunne udholde den.
¹⁴ Derfor, mine elskede, flyr fra Afgudsdyrkelsen!
¹⁵ Jeg taler som til forstandige; dømmer selv, hvad jeg siger.
¹⁶ Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke Samfund med Kristi Blod? det Brød, som vi bryde, er det ikke Samfund med Kristi Legeme?
¹⁷ Fordi der er eet Brød, ere vi mange eet Legeme; thi vi få alle Del i det ene Brød.
¹⁸ Ser til Israel efter Kødet; have de, som spise Ofrene, ikke Samfund med Alteret?
¹⁹ Hvad siger jeg da? At Afgudsofferkød er noget? eller at en Afgud er noget?
²⁰ Nej! men hvad Hedningerne ofre, ofre de til onde Ånder og ikke til Gud; men jeg vil ikke, at I skulle få Samfund med de onde Ånder.
²¹ I kunne ikke drikke Herrens Kalk og onde Ånders Kalk; I kunne ikke være delagtige i Herrens Bord og i onde Ånders Bord.
²² Eller skulle vi vække Herrens Nidkærlighed? Mon vi ere stærkere end han?
²³ Alt er tilladt, men ikke alt er gavnligt; alt er tilladt, men ikke alt opbygger.
²⁴ Ingen søge sit eget, men Næstens!
²⁵ Alt, hvad der sælges i Slagterbod, spiser det, uden at undersøge noget af Samvittigheds-Hensyn;
²⁶ thi Herrens er Jorden og dens Fylde.

- ²⁷ Dersom nogen af de vantro indbyder eder, og I ville gå derhen, da spiser alt det, som sættes for eder, uden at undersøge noget af Samvittigheds-Hensyn.
- ²⁸ Men dersom nogen siger til eder: "Dette er Offerkød," da lad være at spise for hans Skyld, som gav det til Kende, og for Samvittighedens Skyld.
- ²⁹ Samvittigheden siger jeg, ikke ens egen, men den andens; thi hvorfor skal min Frihed dømmes af en anden Samvittighed?
- ³⁰ Dersom jeg nyder det med Taksigelse, hvorfor hører jeg da ilde for det, som jeg takker for?
- ³¹ Hvad enten I derfor spise eller drikke, eller hvad I gøre, da gør alt til Guds Ære!
- ³² Værer uden Anstød både for Jøder og Grækere og for Guds Menighed,
- ³³ ligesom også jeg i alt stræber at takkes alle, idet jeg ikke søger, hvad der gavner mig selv, men hvad der gavner de mange, for at de kunne frelses.

KAPITEL 11

Vorder mine Efterfølgere, ligesom også jeg er Kristi!

- ² Men jeg roser eder, fordi I komme mig i Hu i alt og holde fast ved Overleveringerne, således som jeg har overleveret eder dem.
- ³ Men jeg vil, at I skulle vide, at Kristus er enhver Mands Hoved; men Manden er Kvindens Hoved; men Gud er Kristi Hoved.
- ⁴ Hver Mand, som beder eller profeterer med tildækket Hoved, beskæmmer sit Hoved.
- ⁵ Men hver Kvinde, som beder eller profeterer med utildækket Hoved, beskæmmer sit Hoved; thi det er lige det samme, som var hun raget.
- ⁶ Thi når en Kvinde ikke tildækker sig, så lad hende også klippe sit Hår af; men er det usømmeligt for en Kvinde at klippes eller rages, da tildække hun sig!
- ⁷ Thi en Mand bør ikke tildække sit Hoved, efterdi han er Guds Billede og Ære; men Kvinden er Mandens Ære.
- ⁸ Mand er jo ikke af Kvinde, men Kvinde af Mand.
- ⁹ Ej heller er jo Mand skabt for Kvindens Skyld, men Kvinde for Mandens Skyld.
- ¹⁰ Derfor bør Kvinden have et Ærbødighedstegn på Hovedet for Englenes Skyld.
- ¹¹ Dog er hverken Kvinde uden Mand eller Mand uden Kvinde i Herren.
- ¹² Thi ligesom Kvinden er af Manden, således er også Manden ved Kvinden; men alt sammen er det af Gud.
- ¹³ Dømmer selv: Er det sømmeligt, at en Kvinde beder til Gud med utildækket Hoved?
- ¹⁴ Lærer ikke også selve Naturen eder, at når en Mand bærer langt Hår, er det ham en Vanære,
- ¹⁵ men når en Kvinde bærer langt Hår, er det hende en Ære; thi det lange Hår er givet hende som et Slør.
- ¹⁶ Men har nogen Lyst til at trættes herom, da have vi ikke sådan Skik, og Guds Menigheder ej heller.
- ¹⁷ Men idet jeg giver følgende Formaning, roser jeg ikke, at I komme sammen, ikke til det bedre, men til det værre.
- ¹⁸ For det første nemlig hører jeg, at når I komme sammen i Menighedsforsamling, er der Splittelser iblandt eder; og for en Del tror jeg det.
- ¹⁹ Thi der må endog være Partier iblandt eder, for at de prøvede kunne blive åbenbare

iblandt eder.

²⁰ Når I da komme sammen, er dette ikke at æde en Herrens Nadver.

²¹ Thi under Spisningen tager enhver sit eget Måltid forud, og den ene hungrer, den anden beruser sig.

²² Have I da ikke Huse til at spise og drikke i? eller foragte I Guds Menighed og beskæmme dem, som intet have? Hvad skal jeg sige eder? Skal jeg rose eder? I dette roser jeg eder ikke.

²³ Thi jeg har modtaget fra Herren, hvad jeg også har overleveret eder: At den Herre Jesus i den Nat, da han blev forrådt, tog Brød,

²⁴ takkede og brød det og sagde: "Dette er mit Legeme, som er for eder; gør dette til min Ihukommelse!"

²⁵ Ligeså tog han og, så Kalken efter Aftensmåltidet og sagde: "Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod; gør dette, så ofte som I drikke det, til min Ihukommelse!"

²⁶ Thi så ofte, som I æde dette Brød og drikke Kalken, forkynde I Herrens Død, indtil han kommer.

²⁷ Derfor, den, som æder Brødet eller drikker Herrens Kalk uværdigt, pådrager sig Skyld over for Herrens Legeme og Blod.

²⁸ Men hvert Menneske prøve sig selv, og således æde han af Brødet og drikke af Kalken!

²⁹ Thi den, som æder og drikker, æder og drikker sig selv en Dom til, når han ikke agter på Legenet.

³⁰ Derfor ere mange skrøbelige og sygelige iblandt eder, og en Del sover hen.

³¹ Men dersom vi bedømte os selv, bleve vi ikke dømt.

³² Men når vi dømmes, tugtes vi af Herren, for at vi ikke skulle fordømmes med Verden.

³³ Derfor, mine Brødre! når I komme sammen til Måltid, da venter på hverandre!

³⁴ Når nogen hungrer, han spise hjemme, for at I ikke skulle komme sammen til Dom. Men det øvrige skal jeg forordne, når jeg kommer.

KAPITEL 12

Men hvad de åndelige Gaver angår, Brødre! vil jeg ikke, at I skulle være uvidende.

² I vide, at da I vare Hedninger, droges I hen til de stumme Afguder, som man drog eder.

³ Derfor kundgør jeg eder, at ingen, som taler ved Guds Ånd, siger: "Jesus er en Forbandelse," og ingen kan sige: "Jesus er Herre" uden ved den Helligånd.

⁴ Der er Forskel på Nådegaver, men det er den samme Ånd;

⁵ og der er Forskel på Tjenester, og det er den samme Herre;

⁶ og der er Forskel på kraftige Gerninger, men det er den samme Gud, som virker alt i alle.

⁷ Men til enhver gives Åndens Åbenbarelse til det, som er gavnligt.

⁸ En gives der nemlig ved Ånden Vidskabs Tale; en anden Kundskabs Tale ifølge den samme Ånd;

⁹ en anden Tro i den samme Ånd; en anden Gaver til at helbrede i den ene Ånd;

¹⁰ en anden at udføre kraftige Gerninger; en anden profetisk Gave; en anden at bedømme Ånder; en anden forskellige Slags Tungetale; en anden Udlægning af Tungetale.

¹¹ Men alt dette virker den ene og samme Ånd, som uddeler til enhver især; efter som han vil.

- ¹² Thi ligesom Legemet er eet og har mange Lemmer, men alle Legemets Lemmer, skønt de ere mange, dog ere eet Legeme, således også Kristus.
- ¹³ Thi med een Ånd bleve vi jo alle døbt til at være eet Legeme, hvad enten vi ere Jøder eller Grækere, Trælle eller frie; og alle fik vi een Ånd at drikke
- ¹⁴ Legemet er jo heller ikke eet Lem, men mange.
- ¹⁵ Dersom Foden vilde sige: "Fordi jeg ikke er Hånd, hører jeg ikke til Legemet," så ophører den dog ikke derfor at høre til Legemet.
- ¹⁶ Og dersom Øret vilde sige: "Fordi jeg ikke er Øje, hører jeg ikke til Legemet," så ophører det dog ikke derfor at høre til Legemet.
- ¹⁷ Dersom hele Legemet var Øje, hvor blev da Hørelsen? Dersom det helt var Hørelse, hvor blev da Lugten?
- ¹⁸ Men nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, på Legemet, efter som han vilde.
- ¹⁹ Men dersom de alle vare eet Lem, hvor blev da Legemet?
- ²⁰ Nu er der derimod mange Lemmer og dog kun eet Legeme.
- ²¹ Øjet kan ikke sige til Hånden: "Jeg har dig ikke nødvendig," eller atter Hovedet til Fødderne: "Jeg har eder ikke nødvendig."
- ²² Nej, langt snarere ere de Lemmer på Legemet nødvendige, som synes at være de svageste,
- ²³ og de, som synes os mindre ærefolde på Legemet, dem klæde vi med des mere Ære; og de Lemmer, vi blues ved, omgives med desto større Blufærdighed;
- ²⁴ de derimod, som vi ikke blues ved, have det ikke nødvendig. Men Gud har sammenføjet Legemet således, at han tillagde det ringere mere Ære;
- ²⁵ for at der ikke skal være Splid i Legemet, men, for at Lemmerne skulle have samme Omsorg for hverandre;
- ²⁶ og hvad enten eet Lem lider, lide alle Lemmerne med, eller eet Lem bliver hædret, glæde alle Lemmerne sig med.
- ²⁷ Men I ere Kristi Legeme, og Lemmer enhver især.
- ²⁸ Og nogle satte Gud i Menigheden for det første til Apostle, for det andet til Profeter, for det tredje til Lærere, dernæst kraftige Gerninger, dernæst Gaver til at helbrede. til at hjælpe, til at styre, og forskellige Slags Tungetale.
- ²⁹ Mon alle ere Apostle? mon alle ere Profeter? mon alle ere Lærere? mon alle gøre kraftige Gerninger?
- ³⁰ mon alle have Gaver til at helbrede? mon alle tale i Tunger? mon alle udlægge?
- ³¹ Men tragter efter de største Nådegaver! Og yder mere viser jeg eder en ypperlig Vej.

KAPITEL 13

Taler jeg med Menneskers og Engles Tunger, men ikke har Kærlighed, da er jeg bleven et lydende Malm eller en klingende Bjælde.

² Og har jeg profetisk Gave og kender alle Hemmelighederne og al Kundskaben, og har jeg al Troen, så at jeg kan flytte Bjerge, men ikke har Kærlighed, da er jeg intet.

³ Og uddeler jeg alt, hvad jeg ejer, til de fattige og giver mit Legeme hen til at brændes, men ikke har Kærlighed, da gavner det mig intet.

⁴ Kærligheden er langmodig, er velvillig; Kærligheden bærer ikke Nid; Kærligheden praler ikke, opblæses ikke,

- ⁵ gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, forbitres ikke, tilregner ikke det onde;
- ⁶ glæder sig ikke over Uretfærdigheden, men glæder sig ved Sandheden;
- ⁷ den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.
- ⁸ Kærligheden bortfalder aldrig; men enten det er profetiske Gaver, de skulle forgå, eller Tungetale, den skal ophøre, eller Kundskab, den skal forgå;
- ⁹ thi vi kende stykkevis og profetere stykkevis;
- ¹⁰ men når det fuldkomne kommer, da skal det stykkevise forgå.
- ¹¹ Da jeg var Barn, talte jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, dømte jeg som et Barn; efter at jeg er bleven Mand, har jeg aflagt det barnagtige.
- ¹² Nu se vi jo i et Spejl, i en Gåde, men da skulle vi se Ansigt til Ansigt; nu kender jeg stykkevis, men da skal jeg erkende, ligesom jeg jo blev erkendt.
- ¹³ Så blive da Tro, Håb, Kærlighed disse tre; men størst iblandt disse er Kærligheden.

KAPITEL 14

Higer efter Kærligheden, og tragter efter de åndelige Gaver men mest efter at profetere.

- ² Thi den; som taler i Tunger, taler ikke for Mennesker, men for Gud; thi ingen forstår det, men han taler Hemmeligheder i Ånden.
- ³ Men den, som profeterer, taler Mennesker til Opbyggelse og Formaning og Trøst.
- ⁴ Den, som taler i Tunger, opbygger sig selv; men den, som profeterer, opbygger en Menighed.
- ⁵ Men jeg ønsker, at I alle måtte tale i Tunger, men endnu hellere, at I måtte profetere; den, som profeterer, er større end den, som taler i Tunger, med mindre han udlægger det, for at Menigheden kan få Opbyggelse deraf.
- ⁶ Men nu, Brødre! dersom jeg kommer til eder og taler i Tunger, hvad vil jeg da gavne eder, hvis jeg ikke taler til eder enten ved Åbenbaring eller ved Kundskab, enten ved Profeti eller ved Lære?
- ⁷ Selv de livløse Ting, som give Lyd, være sig en Fløjte eller en Harpe, når de ikke gøre Skel imellem Tonerne, hvorledes skal man så kunne forstå, hvad der spilles på Fløjten eller Harpen?
- ⁸ Ja, også når en Basun giver en utydelig Lyd, hvem vil da berede sig til Krig?
- ⁹ Således også med eder: dersom I ikke ved Tungen fremføre tydelig Tale, hvorledes skal man da kunne forstå det, som tales? I ville jo tale hen i Vejret.
- ¹⁰ Der er i Verden, lad os sige, så og så mange Slags Sprog, og der er intet af dem, som ikke har sin Betydning.
- ¹¹ Dersom jeg nu ikke kender Sprogets Betydning, bliver jeg en Barbar for den, som taler, og den, som taler, bliver en Barbar for mig.
- ¹² Således også med eder: når I tragte efter åndelige Gaver, da lad det være til Menighedens Opbyggelse, at I søge at blive rige derpå
- ¹³ " Derfor, den, som taler i Tunger, han bede om, at han må kunne udlægge det.
- ¹⁴ Thi dersom: jeg taler i Tunger og beder, da beder. vel min Ånd, men min Forstand er uden Frugt.
- ¹⁵ Hvad da? Jeg vil bede med Ånden, men jeg vil også bede med Forstanden; jeg vil lovsynge med Ånden, men jeg vil også lovsynge med Forstanden.
- ¹⁶ Ellers, når du priser Gud i Ånden, hvorledes vil da den, som indtager den uindviedes

Plads, kunne sige sit Amen til din Taksigelse, efterdi han ikke ved, hvad du siger?

17 Thi vel er din Taksigelse smuk, men den anden opbygges ikke.

18 Jeg takker Gud for, at jeg mere end I alle taler i Tunger.

19 Men i en Menighed vil jeg hellere tale fem Ord med min Forstand, for at jeg også kan undervise andre, end ti Tusinde Ord i Tunger.

20 Brødre! vorder ikke Børn i Forstand, men værere Børn i Ondskab, i Forstand derimod vorder fuldvoksne!

21 Der er skrevet i Loven: "Ved Folk med fremmede Tungemål og ved fremmedes Læber vil jeg tale til dette Folk, og de skulle end ikke således høre mig, siger Herren."

22 Således er Tungetalen til et Tegn, ikke for dem, som tro, men for de vantro; men den profetiske Gave er det ikke for de vantro, men for dem, som tro.

23 Når altså den hele Menighed kommer sammen, og alle tale i Tunger, men der kommer uindviiede eller vantro ind, ville de da ikke sige, at I rase?

24 Men dersom alle profetere, og der kommer nogen vantro eller uindviet ind, da overbevises han af alle, han bedømmes af alle,

25 hans Hjertes skjulte Tanker åbenbares, og så vil han falde på sit Ansigt og tilbede Gud og forkynde, at Gud er virkelig i eder.

26 Hvad da Brødre? Når I komme sammen, da har enhver en Lovsang, en Lære, en Åbenbaring, en Tungetale, en Udlægning; alt ske til Opbyggelse!

27 Dersom nogen taler i Tunger, da være det to, eller i det højeste tre hver Gang, og den ene efter den anden, og een udlægge det!

28 Men dersom der ingen Udlægger er til Stede, da tie hin i Menigheden, men han tale for sig selv og for Gud!

29 Men af Profeter tale to eller tre, og de andre bedømme det;

30 men dersom en anden, som sidder der, får en Åbenbarelse, da tie den første!

31 Thi I kunne alle profetere, den ene efter den anden, for at alle kunne lære, og alle blive formanede,

32 og Profeters Ånder ere Profeter undergivne.

33 Thi Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud. Ligesom i alle de helliges Menigheder

34 skulle eders Kvinder tie i Forsamlingerne; thi det tilstedes dem ikke at tale, men lad dem underordne sig, ligesom også Loven siger.

35 Men ville de lære noget, da adspørge de deres egne Mænd hjemme; thi det er usømmeligt for en Kvinde at tale i en Menighedsforsamling.

36 Eller er det fra eder, at Guds Ord er udgået? eller er det til eder alene, at det er kommet?

37 Dersom nogen tykkes, at han er en Profet eller åndelig, han erkende, at hvad jeg skriver til eder, er Herrens Bud.

38 Men er nogen uvidende derom, så får han være uvidende!

39 Altså, mine Brødre! tragter efter at profetere og forhindrer ikke Talen i Tunger!

40 Men alt ske sømmeligt og med Orden!

KAPITEL 15

Men jeg kundgør eder, Brødre, det Evangelium, som jeg Forkyndte eder, hvilket I også modtog, i hvilket I også stå,

² ved hvilket I også frelses, hvis I fastholde, med hvilket Ord jeg forkyndte eder det - ellers troede I forgæves.

³ Jeg overleverede eder nemlig som noget af det første, hvad jeg også har modtaget: at Kristus døde for vore Synder, efter Skrifterne;

⁴ og at han blev begravet; og at han er bleven oprejst den tredje Dag, efter Skrifterne;

⁵ og at han blev set af Kefas, derefter af de tolv;

⁶ derefter blev han set af over fem Hundrede Brødre på een Gang, af hvilke de fleste endnu ere i Live, men nogle ere hensovede;.

⁷ derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle Apostlene;

⁸ men sidst af alle blev han set også af mig som det ufuldbårne Foster;

⁹ thi jeg er den ringeste af Apostlene, jeg, som ikke er værd at kaldes Apostel, fordi jeg har forfulgt Guds Menighed.

¹⁰ Men af Guds Nåde er jeg det, jeg er, og hans Nåde imod mig har ikke været forgæves; men jeg har arbejdet mere end de alle, dog ikke jeg, men Guds Nåde, som er med mig.

¹¹ Hvad enten det da er mig eller de andre, således prædike vi, og således troede I.

¹² Men når der prædikes, at Kristus er oprejst fra de døde, hvorledes sige da nogle iblandt eder, at der ikke er dødes Opstandelse?

¹³ Dersom der ikke er dødes Opstandelse, da er ikke heller Kristus oprejst.

¹⁴ Men er Kristus ikke oprejst, da er vor Prædiken jo tom, og eders Tro også tom.

¹⁵ Men vi blive da også fundne som falske Vidner om Gud, fordi vi have vidnet imod Gud, at han oprejste Kristus, hvem han ikke har oprejst, såfremt døde virkelig ikke oprejses.

¹⁶ Thi dersom døde ikke oprejses, da er Kristus ikke heller oprejst.

¹⁷ Men dersom Kristus ikke er oprejst, da er eders Tro forgæves; så ere I endnu i eders Synder;

¹⁸ da gik altså også de, som ere hensovede i Kristus, fortabt.

¹⁹ Have vi alene i dette Liv sat vort Håb til Kristus, da ere vi de ynkværdigste af alle Mennesker.

²⁰ Men nu er Kristus oprejst fra de døde, som Førstegrøde af de hensovede.

²¹ Thi efterdi Død kom ved et Menneske, er også dødes Opstandelse kommen ved et Menneske.

²² Thi ligesom alle dø i Adam, således skulle også alle levendegøres i Kristus.

²³ Dog hver i sit Hold: som Førstegrøde Kristus, dernæst de, som tilhøre Kristus, ved hans Tilkommelse.

²⁴ Derpå kommer Enden, når han overgiver Gud og Faderen Riget, når han har tilintetgjort hver Magt og hver Myndighed og Kraft.

²⁵ Thi han bør være Konge, indtil han får lagt alle Fjenderne under sine Fødder.

²⁶ Den sidste Fjende, som tilintetgøres, er Døden.

²⁷ Han har jo "lagt alle Ting under hans Fødder." Men når han" siger: "Alt er underlagt" - åbenbart med Undtagelse af den, som underlagde ham alt -

²⁸ når da alle Ting ere blevne ham underlagte, da skal også Sønnen selv underlægge sig ham, som har underlagt ham alle Ting, for at Gud kan være alt i alle.

²⁹ Hvad ville ellers de udrette, som lade sig døbe for de døde? Dersom døde overhovedet ikke oprejses, hvorfor lade de sig da døbe for dem?

- 30 Hvorfor udsætte da også vi os hver Time for Fare?
- 31 Jeg dør daglig, så sandt jeg har eder, Brødre, at rose mig af i Kristus Jesus, vor Herre.
- 32 Hvis jeg som et almindeligt Menneske har kæmpet med vilde Dyr i Efesus, hvad Gavn har jeg så deraf? Dersom døde ikke oprejses, da "lader os spise og drikke, thi i Morgen dør vi."
- 33 Farer ikke vild; slet Omgang fordærver gode Sæder!
- 34 Vorder ædrue, som det bør sig, og synder ikke; thi nogle kende ikke Gud; til Skam for eder siger jeg det.
- 35 Men man vil sige: "Hvorledes oprejses de døde? hvad Slags Legeme komme de med?"
- 36 Du Dære! det, som du sår, bliver ikke levendegjort, dersom det ikke dør.
- 37 Og hvad du end sår, da sår du ikke det Legeme, der skal vorde, men et nøgent Korn, være sig af Hvede eller af anden Art.
- 38 Men Gud giver det et Legeme, således som han har villet, og hver Sædart sit eget Legeme.
- 39 Ikke alt Kød er det samme Kød, men eet er Menneskers, et andet Kvægs Kød, et andet Fugles Kød, et andet Fisks.
- 40 Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes.
- 41 Een er Solens Glans og en anden Månens Glans og en anden Stjernernes Glans; thi den ene Stjerne er forskellig fra den anden i Glans.
- 42 Således er det også med de dødes Opstandelse: det såes i Forkrænkelighed, det oprejses i Uforkrænkelighed;
- 43 det såes i Vanære, det oprejses i Herlighed; det såes i Skrøbelighed, det oprejses i Kraft;
- 44 der såes et sjæleligt Legeme, der oprejses et åndeligt Legeme.
- 45 Således er der også skrevet: "Det første Menneske, Adam, blev til en levende Sjæl;" den sidste Adam blev til en levendegørende Ånd.
- 46 Men det åndelige er ikke det første, men det sjælelige; derefter det åndelige.
- 47 Det første Menneske var af Jord, jordisk; det andet Menneske er fra Himmelen.
- 48 Sådant som den jordiske var, sådanne ere også de jordiske; og sådant som den himmelske er, sådanne ere også de himmelske.
- 49 Og ligesom vi have båret den jordiskes Billede, således skulle vi også bære den himmelskes Billede!
- 50 Men dette siger jeg, Brødre! at Kød og Blod kan ikke arve Guds Rige, ej heller arver Forkrænkeligheden Uforkrænkeligheden.
- 51 Se, jeg siger eder en Hemmelighed: Alle skulle vi ikke hensove, men vi skulle alle forvandles
- 52 i et Nu, i et Øjeblik, ved den sidste Basun; thi Basunen skal lyde, og de døde skulle oprejses uforkrænkelige, og vi skulle forvandles.
- 53 Thi dette forkrænkelige må iføre sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige iføre sig Udødelighed.
- 54 Men når dette forkrænkelige har iført sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige har iført sig Udødelighed, da skal det Ord opfyldes, som er skrevet: "Døden er opslugt til Sejrr."
- 55 "Død, hvor er din Sejrr? Død, hvor er din Brod?"
- 56 Men Dødens Brod er Synden, og Syndens Kraft er Loven.

⁵⁷ Men Gud ske Tak, som giver os Sejren ved vor Herre Jesus Kristus!

⁵⁸ Derfor, mine elskede Brødre! bliver faste, urokkelige, altid rige i Herrens Gerning, vidende, at eders Arbejde er ikke forgæves i Herren.

KAPITEL 16

Men hvad Indsamlingen til de hellige angår, da gør I også I, ligesom jeg forordnede for Menighederne i Galatien!

² Hver første Dag i Ugen lægge enhver af eder hjemme hos sig selv noget til Side og samle, hvad han måtte have Lykke til, for at der ikke først skal ske Indsamlinger, når jeg kommer.

³ Men når jeg kommer, vil jeg sende, hvem I måtte finde skikkede dertil, med Breve for at bringe eders Gave til Jerusalem.

⁴ Men dersom det er værd, at også jeg rejser med, da kunne de rejse med mig.

⁵ Men jeg vil komme til eder, når jeg er dragen igennem Makedonien; thi jeg drager igennem Makedonien;

⁶ men hos eder vil jeg måske blive eller endog overvintre, for at I kunne befordre mig videre, hvor jeg så rejser hen.

⁷ Thi nu vil jeg ikke se eder på Gennemrejse; jeg håber nemlig at forblive nogen Tid hos eder, om Herren vil tilstede det.

⁸ Men i Efesus vil jeg forblive indtil Pinsen;

⁹ thi en Dør står mig åben, stor og virksom, og der er mange Modstandere.

¹⁰ Men om Timotheus kommer, da ser til, at han kan færdes hos eder uden Frygt; thi han gør Herrens Gerning, såvel som jeg.

¹¹ Derfor må ingen ringeagte ham; befordre ham videre i Fred, for at han kan komme til mig; thi jeg venter ham med Brødrene.

¹² Men hvad Broderen Apollos angår, da har jeg meget opfordret ham til at komme til eder med Brødrene; men det var i hvert Fald ikke hans Villie at komme nu, men han vil komme, når han får belejlig Tid.

¹³ Våger, står faste i Troen, værer mandige, værer stærke!

¹⁴ Alt ske hos eder i Kærlighed!

¹⁵ Men jeg formaner eder, Brødre - I kende Stefanus's Hus, at det er Akajas Førstegrøde, og de have hengivet sig selv til at tjene de hellige -

¹⁶ til at også I skulle underordne eder under sådanne og enhver, som arbejder med og har Besvær.

¹⁷ Men jeg glæder mig ved Stefanus's og Fortunatus's og Akaikus's Nærværelse, fordi disse have udfyldt Savnet af eder;

¹⁸ thi de have vederkvæget min Ånd og eders. Skønner derfor på sådanne!

¹⁹ Menighederne i Asien hilse eder. Akvila og Priska hilse eder meget i Herren tillige med Menigheden i deres Hus.

²⁰ Alle Brødrene hilse eder. Hilser hverandre med et helligt Kys!

²¹ Hilsenen med min, Paulus's egen Hånd.

²² Dersom nogen ikke elsker Herren, han være en Forbandelse! Maran Atha.

²³ Den Herres Jesu Nåde være med eder!

²⁴ Min Kærlighed med eder alle i Kristus Jesus!

For other languages please go to www.wordproject.org